

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 440/2566

บริษัท บัตร ก. โจทก์ นาย ธ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 198 ทวิ, พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 มาตรา 4, พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้โจทก์ไม่สามารถนำพยานหลักฐานเกี่ยวกับการสมัครบัตรเครดิตมาแสดงต่อศาล คงมีเพียงรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหายโดยไม่ปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับการสูญหายของเอกสารดังกล่าวก็ตาม แต่คดีนี้จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นให้โจทก์ส่งเอกสารแทนการสืบพยาน ซึ่งตามใบแจ้งบัญชีบัตรเครดิต/ใบเสร็จที่โจทก์นำส่งปรากฏรายการใช้จ่าย ยอดชำระเงิน และจำนวนหนี้คงเหลือในระหว่างเดือนธันวาคม 2556 ถึงเดือนตุลาคม 2562 เวลาต่อเนื่องกันทุกเดือนเกือบ 6 ปี ลักษณะเป็นข้อความที่ได้สร้าง ส่ง รับ เก็บรักษา และประมวลผลด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ จึงเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามนิยามศัพท์ในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 จำเลยย่อมไม่อาจปฏิเสธความมีผลผูกพันและการบังคับใช้ทางกฎหมายของข้อความดังกล่าวดังที่บัญญัติในมาตรา 7 ได้ มูลหนี้ตามคำฟ้องโจทก์จึงมีมูลและไม่ขัดต่อกฎหมาย จำเลยจึงต้องรับผิดชอบในหนี้บัตรเครดิตต่อโจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 139,925.58 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และค่าธรรมเนียมการใช้เงิน ค่าปรับและค่าธรรมเนียมอื่นในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี รวมกันเป็นอัตราร้อยละ 18 ต่อปี ของต้นเงิน 120,709.83 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในชั้นฎีการับฟังได้ว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายประเภทบริษัทจำกัด มีวัตถุประสงค์ให้กู้ยืมเงิน ออกบัตรเครดิต บัตรเดบิต บัตรชำระค่าสินค้าและบริการ และธุรกิจอื่นซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกันแก่สมาชิก บริษัท อ. เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2556 บริษัท อ. ทำสัญญาโอนกิจการทั้งหมดให้แก่โจทก์ ทำให้โจทก์ผู้รับโอนได้มาซึ่งทรัพย์สินและสิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับหนี้ทั้งปวงตลอดจนสิทธิในการชำระหนี้ คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า การที่จำเลยนำบัตรเครดิตไปใช้ โจทก์เรียกเก็บเงินตามใบแจ้งหนี้แต่จำเลยไม่เคยได้แจ้ง พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังได้ว่า คำฟ้องโจทก์มีมูลและไม่ขัดต่อกฎหมาย จำเลยต้องรับผิดชอบชำระหนี้ให้แก่โจทก์ตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า คำฟ้องโจทก์สืบเนื่องมาจากจำเลยสมัครบัตรเครดิตกับบริษัท อ. ซึ่งบริษัทดังกล่าวได้พิจารณาอนุมัติออกบัตรเครดิตให้แก่จำเลย แม้ทางพิจารณาโจทก์ไม่สามารถนำพยานหลักฐานเกี่ยวกับการสมัครบัตรเครดิตมาแสดงต่อศาล คงมีเพียงรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหาย โดยไม่ปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับการสูญหายของเอกสารดังกล่าวก็ตาม แต่ทางพิจารณาก็ปรากฏว่า จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้เป็นจำนวนเงินที่แน่นอน

ให้โจทก์ส่งเอกสารแทนการสืบพยาน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 198 ทวิ ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 โดยโจทก์ส่งใบแจ้งบัญชี บัตรเครดิต/ใบเสร็จต่อศาล ปราบฏกรายการใช้จ่ายยอดชำระหนี้ และจำนวนหนี้คงเหลือระหว่าง เดือนธันวาคม 2556 ถึงเดือนตุลาคม 2562 เป็นเวลาต่อเนื่องกันตลอดทุกเดือนเกือบ 6 ปี ลักษณะ เป็นข้อความที่ได้สร้าง ส่ง รับ เก็บรักษา และประมวลผลด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ จึงเป็น ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามนิยามศัพท์ในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรม ทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 จำเลยย่อมไม่อาจปฏิเสธความมีผลผูกพันและการบังคับใช้ ทางกฎหมายของข้อความดังกล่าวดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 7 ได้ นอกจากนี้ยังปรากฏว่า เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2562 โจทก์มีหนังสือแจ้งการโอนสิทธิ บอกเลิกสัญญาและบอกกล่าวทวงถามให้ ชำระหนี้ไปยังจำเลย ณ บ้านเลขที่ 16 ซึ่งเป็นภูมิลำเนาของจำเลย และจำเลยได้รับหนังสือดังกล่าว โดยชอบแล้ว โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยได้หักทวงหนังสือบอกกล่าวนั้น ส่วนที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า คำฟ้องโจทก์ที่บรรยายว่า เมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน 2557 จำเลยทำสัญญาสมัครสมาชิก บัตรเครดิตกับบริษัท อ. อันเป็นระยะเวลาภายหลังวันที่โจทก์รับโอนกิจการมาจากบริษัท อ. จำกัด เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2556 จึงไม่มีเหตุผลที่จำเลยจะสมัครบัตรเครดิตกับบริษัท อ. ในช่วงเวลาดังกล่าว นั้น แต่ปรากฏตามใบแจ้งยอดบัญชีบัตรเครดิต/ใบเสร็จว่า จำเลยมีการใช้ บัตรเครดิตมาก่อนเดือนพฤศจิกายน 2557 ดังนั้น จึงเชื่อว่าที่โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยสมัคร สมาชิกบัตรเครดิตกับบริษัท อ. เมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน 2557 เกิดจากการเรียงคำฟ้อง ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมารับฟังได้ว่า จำเลย ชำระหนี้ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2562 จำนวน 9,000 บาท และใช้บัตรเครดิตครั้งสุดท้าย เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2562 จำนวน 13,801 บาท มีต้นเงินค้างชำระ 120,709.83 บาท มีดอกเบี้ย ถึงวันฟ้อง 15,745.60 บาท ค่าธรรมเนียมใช้วงเงินถึงวันฟ้อง 3,149.15 บาท ค่าติดตามทวงถาม 321 บาท การคิดดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียมใช้วงเงิน และค่าธรรมเนียมอื่น เป็นไปตามประกาศ กระทรวงการคลัง ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ประกาศของบริษัท จ. หรือบริษัท อ. และ ประกาศของโจทก์ มูลหนี้ตามคำฟ้องโจทก์มีมูลและไม่ขัดต่อกฎหมาย จำเลยจึงต้องรับผิดชอบในหนี้ ดังกล่าวที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่มีมูลและพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ ยกฟ้องโจทก์นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษากลับให้จำเลย ชำระหนี้ 139,925.58 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และค่าธรรมเนียมการใช้วงเงิน ค่าปรับและค่าธรรมเนียมอื่นในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี รวมกันเป็นอัตราร้อยละ 18 ต่อปี ของต้นเงิน 120,709.83 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยชำระ ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ 3,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์และฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล · กษิดิศ มงคลศิริภัทรา · สุภาพร ดาโรจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/440/2566>